

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: 44C/36/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1425206485
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Labuda
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2026:1425206485.3

Uznesenie

Mestský súd Bratislava IV v spore žalobkyne: A. B. C., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX A. D. C., zastúpená: Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, so sídlom Bottova 2A, Bratislava, IČO: 36 861 391, proti žalovaným: 1/ E. B. C., narodený XX.XX.XXXX, bytom D. X, XXX XX C. a 2/ Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, so sídlom Hlboká cesta 2, 833 36 Bratislava, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v celom rozsahu zamietá.
- II. Žalovanému 1/ a žalovanému 2/ súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhala, aby súd žalovanému 1/ uložil nepribližovať sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a žalovanému 2/ uložil povinnosť zabezpečiť výkon neodkladného opatrenia spočívajúceho v zákaze priblíženia žalovaného 1/ k žalobkyni. Ďalej sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému 2/ povinnosť zdržať sa vykonávania úkonov smerujúcich k odobratiu prístupu k parkovaciemu miestu XX nachádzajúcemu sa v priestoroch žalovaného 2/ nachádzajúcich sa na F. G. X B. C. a aby súd poučil žalovaného 2/ o možnosti podať žalobu, ktorou sa bude domáhať určenia, že vo vzťahu k žalobkyni neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania.

2. Žalobkyňa podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnila nasledovne. Uviedla, že návrh proti žalovaným podáva v súlade s § 325 ods. 1 písm. h) CSP a § 9 Antidiskriminačného zákona, pričom potreba vydať toto neodkladné opatrenie vyplýva z opakovaných verbálnych útokov žalovaného 1/, ktorý je nadriadeným žalobkyne, ako aj z diskriminačného postupu žalovaného 2/ (prostredníctvom žalovaného 1/), ako zamestnávateľa žalobkyne voči žalobkyni. Žalobkyňa u žalovaného 2/ vykonáva prácu vo verejnom záujme na pracovnej pozícii referent oddelenia personálnej a vnútornej bezpečnosti sekcie informačných a komunikačných technológií, pričom žalovaný 1/ je vedúci oddelenia personálnej a vnútornej bezpečnosti sekcie informačných a komunikačných technológií. Žalovaný 1/ ako vedúci zamestnanec a nadriadený žalobkyne postupoval vo vzťahu k žalobkyni neprimeraným spôsobom naplňajúcim definíciu bossingu a žalovaný 2/, ako zamestnávateľ žalobkyne a služobný úrad žalovaného 1/ napriek opakovaným sťažnostiam žalobkyne nezabezpečil adekvátne pracovné prostredie pre žalobkyňu, v ktorom by nedochádzalo k psychickým útokom na jej osobu. Zároveň svojim konaním porušuje práva žalobkyne na parkovacie miesto, na ktoré má žalobkyňa ako osoba so zdravotným postihnutím nárok.

3. K okolnostiam týkajúcim sa psychického nátlaku zo strany žalovaného 1/ žalobkyňa v návrhu uviedla nasledovné. Žalobkyňa a žalovaný 1/ boli od júla 2021 kolegovia zaradení ako referenti na oddelení fyzickej, objektivej a personálnej bezpečnosti bezpečnostného odboru sekcie bezpečnosti, spracovania a prenosu informácií MZV. S účinnosťou od 1. júna 2024 došlo k zániku spomínaných organizačných

zložiek MZV a ich funkciu prebrala sekcia informačných a komunikačných technológií a oddelenie personálnej a vnútornej bezpečnosti (OPVB). Žalovaný 1/ bol s účinnosťou odo dňa 1. júna 2024 preložený na výkon funkcie vedúceho OPVB, pričom túto funkciu vykonáva doposiaľ. V tejto funkcii bol priamym a bezprostredným nadriadeným žalobkyne. Od vymenovania žalovaného 1/ do funkcie vedúceho OPVB začalo medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ dochádzať k nezhodám, a to napriek tomu, že žalobkyňa si vždy plnila pracovné povinnosti svedomito a v požadovanej kvalite. Žalobkyňa mala, okrem iného, na oddelení OPVB na starosti kamerový systém, ku ktorému mala z toho dôvodu prístup. Bol to práve prístup ku kamerovým záznamom, ktorý bol na počiatku konfliktov medzi žalobkyňou a žalovaným 1/. Dňa 4. júna 2024 došlo na OPVB k prvej porade s novým vedením OPVB, teda žalovaným 1/. Na tejto porade komunikoval žalovaný 1/ presvedčenie, že došlo k zneužitiu kamerových záznamov, čo však nepreukázal. Keďže ku kamerovým záznamom mali prístup len dvaja zamestnanci OPVB, žalobkyňa a jeden ďalší zamestnanec, podozrenie zo zneužitia kamerových záznamov padlo výlučne na nich dvoch. Proti tomuto tvrdeniu sa žalobkyňa ohradila a žiadala od žalovaného 1/ dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Keďže žalobkyňa žiadne relevantné dôkazy nedostala, o deň neskôr, 5. júna 2024 požiadala správcu IT systémov MZV o odinštalovanie prístupov ku kamerovým záznamom. K prvému konfliktu medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ došlo 5. júna 2024 po tom, ako žalobkyňa oznámila žalovanému 1/ a generálnemu riaditeľovi sekcie informačných a komunikačných technológií (SIKT), že z jej počítača boli odinštalované prístupy ku kamerovým záznamom. Žalovaný 1/ zavolať žalobkyňu do jeho kancelárie, kde na žalobkyňu kričal, vyhrážal sa jej, že ju bude sledovať, a pýtal sa jej, či nevie, kto je jej nadriadený. Z poslednej otázky vyplynulo, že žalovaný 1/ mal problém s tým, že o odinštalovaní IT systému z jej počítača informovala nielen žalovaného 1/, ale aj generálneho riaditeľa SIKT. Na súkromnom stretnutí žalovaný 1/ oznámil žalobkyňi, že „to (čo sa stalo na porade dňa 4. júna 2024, pozn.) bol test lojality,“ ktorý ako jediná nesplnila žalobkyňa, keďže hneď o tom informovala aj generálneho riaditeľa SIKT. Žalovaný 1/ zároveň žalobkyňi povedal, že všetci z OPVB sú sledovaní a testovaní, a zároveň žalovaný 1/ deklaroval, že „urobí poriadok“. Hneď 4. júna 2024, teda 3 dni po začiatku výkonu funkcie vedúceho OPVB, začal voči žalobkyňi vystupovať povyšenecky, zastrašovať ju a správať sa vo vzťahu k nej agresívne. V júni 2024 si žalovaný 1/ dal zriadiť prístupy do všetkých kancelárií jeho podriadených na OPVB, a teda mohol voľne vstupovať do všetkých kancelárií OPVB (vrátane kancelárie žalobkyne) bez vedomia zamestnancov OPVB. Žalovaný 1/ tieto kancelárie navštevoval bez vedomia zamestnancov OPVB, spravidla po pracovnej dobe. O týchto podozreniach informovala žalobkyňa generálneho riaditeľa SIKT, a to konkrétne dňa 11. júna 2024. Generálny riaditeľ SIKT sa však podaním žalobkyne žiadnym spôsobom nezaoberal. V priebehu mesiaca jún 2024 žalovaný 1/ opakovane útočil na žalobkyňu, vytýkal jej veci, ktoré sa nikdy nestali, obviňoval ju z nezákonnej činnosti, avšak ku žiadnemu z týchto obvinení nikdy nepredložil jediný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia. V tejto súvislosti možno poukázať napr. na stretnutie uskutočnené medzi OPVB a Úradom pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ÚOÚČ) dňa 18. júna 2024, na ktorom s tretími stranami (zástupcami ÚOÚČ) opakovane žalovaný 1/ obvinil žalobkyňu z nezákonných lustrácií osôb. O stretnutí spísal žalovaný 1/ aj záznam, v ktorom opakovane uvádzal nepravdivé skutočnosti. Konkrétne na začiatku a na konci tohto záznamu. Situácia medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ sa naďalej vyostrovala aj na jeseň roku 2024. Dňa 26. novembra 2024 došlo k ďalšej konfrontácii medzi žalobkyňou a žalovaným 1/, ku ktorej došlo v kuchynke SIKT. Žalobkyňa hľadala H. I., asistentku SIKT. V kuchynke však bol žalovaný 1/, ktorý žalobkyňi povedal, že by mala obmedziť pohyb na danú stranu sekcie, pretože to je vraj nariadenie generálneho riaditeľa SIKT, J. K.. Žalobkyňa nerozumela, prečo by jej mal generálny riaditeľ SIKT zakazovať pohyb v rámci priestorov SIKT, keďže išlo o tú časť chodby, kde sa nachádzal vchod do kancelárií, kuchynka, ako aj ženské hygienické zariadenie. Žalobkyňa si sadla na stoličku v kuchynke, aby situáciu „predýchala“. V kuchynke sa pristavila aj koordinátorka SIKT, Ing. L. F.. Žalovaný 1/ tento príkaz (údajne od generálneho riaditeľa SIKT, zopakoval aj pred p. F., ktorá bola rovnako prekvapená a snažila sa zistiť dôvod. Žalovaný 1/ uviedol, že dôvod nepozná, ale ide o nariadenie generálneho riaditeľa SIKT. O situácii informovala žalobkyňa aj kolegov z OPVB, ktorí boli z obmedzenia pohybu žalobkyne po priestoroch SIKT rovnako prekvapení. Žiadny z kolegov žalobkyne rovnaký alebo obdobný pokyn nedostal. Žalobkyňa túto situáciu riešila s generálnym riaditeľom SIKT, ktorý mal podľa žalovaného 1/ rozhodnúť o obmedzení pohybu žalobkyne po priestoroch SIKT. Dňa 16. decembra 2024 sa žalobkyňa stretla s generálnym riaditeľom SIKT, ktorý jej na otázku, či rozhodol o obmedzení pohybu žalobkyne po priestoroch SIKT odpovedal, že či si myslí, že nemá inú robotu. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaný 1/ si pokyn generálneho riaditeľa SIKT evidentne vymyslel. Žalovaný 1/ mal jediný cieľ, ponížiť žalobkyňu a znepříjemniť jej výkon práce na MZV obmedzovaním jej slobodného pohybu po priestoroch SIKT, znemožnením využívania sociálneho zariadenia, kuchynky pre zamestnancov a podobne. Uvedený postup je však nielen šikanóznym (s ohľadom na skutočnosť, že ide o aktivitu vedúceho

zamestnanca vo vzťahu k podriadenému zamestnancovi), ale naplňuje všetky pojmové znaky bossingu. Situácia medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ vyvrcholila v januári 2025. Dňa 8. januára 2025 žalovaný 1/ vošiel bez zaklopania do kancelárie žalobkyne, v ktorej boli prítomní dvaja ďalší kolegovia. Žalobkyňu pred dvoma svedkami agresívne verbálne napadol, a to absolútne bez dôvodu. Dňa 10. januára 2025 zavolať žalobkyňu žalovaný 1/ do svojej kancelárie. Žalobkyňa nechala úmyselne otvorené dvere do kancelárie, keďže mala odôvodnený strach zo žalovaného 1/ a z jeho nevyspytateľného, agresívneho a brachiálneho správania. V kancelárii žalovaného 1/ došlo ku konfliktu, pri ktorom žalovaný 1/ zatvoril dvere, ktoré žalobkyňa úmyselne nechala otvorené, aby prípadné volanie o pomoc počuli kolegovia do iných kancelárií, prípadne na chodbu. V jeho kancelárii opäť začal na žalobkyňu bezdôvodne kričať, pričom využil svoju fyzickú predispozíciu na zastrašenie žalobkyne. Žalobkyňa v dôsledku tohto útoku utrpela šok, no podarilo sa jej otvoriť dvere na kancelárii a ujsť. Hneď po tejto skúsenosti išla žalobkyňa za generálnou tajomníčkou služobného úradu, M. A. B., D. a žiadala ju (prostredníctvom jej asistentky) o osobné stretnutie. Dňa 10. júna 2025 mala GTSÚ pracovné stretnutie s generálnymi riaditeľmi sekcií MZV. V nadväznosti na to sa preto žalobkyňa rozhodla obrátiť na GTSÚ mailom dňa 10. januára 2025 od 17:55 hod. GTSÚ informovala o okolnostiach, pre ktoré sa rozhodla kontaktovať ju a požiadala ju o stretnutie. GTSÚ odpovedala na mail žalobkyne v pondelok, 13. januára 2025 o 8:07 hod., v ktorom uviedla, že „rozumím vážnosti aj citlivosti situácie. Budem o tom hovoriť s pánom generálnym riaditeľom a dohodneme sa na postupe. Verím, že spoločne dosiahneme, že sa situácia upokojí a vaše vzťahy sa urovnajú“. O pár dní neskôr, 17. januára 2025, bola žalobkyňa informovaná, že nasledujúci týždeň je naplánované osobné stretnutie s generálnym riaditeľom SIKT, generálnym riaditeľom osobného úradu a GTSÚ, na ktorom sa mala zúčastniť aj žalobkyňa. V utorok, 21. januára 2025 bola žalobkyňa kontaktovaná pánom E. C., konzultantom pre rozvoj ľudských zdrojov, ohľadom stretnutia za účelom riešenia neetického správania žalovaného 1/. Pán E. C. žalobkyňu informoval, že na tomto stretnutí sa nezúčastní GTSÚ, no prítomní budú generálny riaditeľ SIKT, generálny riaditeľ osobného úradu a žalovaný 1/, ako vedúci OPVB. Stretnutie sa malo uskutočniť 23. januára 2025 o 11 hod. u generálneho riaditeľa osobného úradu. Žalobkyňa mailom kontaktovala GTSÚ a oznámila jej okolnosti, pre ktoré preferuje, aby sa stretnutie uskutočnilo bez prítomnosti žalovaného 1/. Žalovaný 1/ žalobkyňu verbálne a brachiálne napadol a žalobkyňa mala strach, že k útoku môže dôjsť opäť. Dňa 23. januára 2025 poslala žalobkyňa pánovi E. C. email (v čase 8:06 hod.), v ktorom napísala, že „Potvrďujem účasť na stretnutí u GR OSUR o 11 hod. bez prítomnosti VO OPVB v čase mojej prítomnosti, práve ktorého sa týka oznámenie o správaní a konaní v rozpore s etickým kódexom štátneho zamestnanca a i. osobitnými predpismi (o objektívnych príčinách bola informovaná GTSÚ)“. Tento email ostal bez odpovede, no v ten istý deň o 9:46 odoslal M. A., generálny riaditeľ osobného úradu email v znení, že „Dovoľujem si Vás požiadať o Vašu osobnú prítomnosť na stretnutí u GR OSUR dnes 23.2025 o 11:00 hod. v mojej kancelárii. Vašu osobnú účasť považujem za nevyhnutnú“. Keďže žalobkyne nebolo umožnené hovoriť s GTSÚ alebo generálnym riaditeľom osobného úradu bez prítomnosti žalovaného 1/, žalobkyne uvedené spôsobilo stres a doposiaľ trvajúce poškodenie zdravia. V dôsledku psychického stresu, ktorému bola žalobkyňa opakovane od júna 2024, ktorý sa vystupňoval v období od 8. januára 2025 vystavovaná konaním žalovaného 1/, v dôsledku čoho žalobkyňa 23. januára 2025 na toaletách SIKT skolabovala. Kolegovia žalobkyne dňa 23. januára 2025 zavolali rýchlu zdravotnú pomoc, ktorá ju previezla do Univerzitetnej nemocnice Bratislava, kde bola žalobkyňa vyšetrená psychiatrickou I. psychiatrickej kliniky Lekárskej fakulty Univerzity Komenského a Univerzitetnej nemocnice Bratislava, A. N. A.. Ošetrojúca lekárka stanovila diagnózu (podľa MKCH-10) F43.0 Akútna stresová reakcia. V objektívnej časti ambulantnej správy (nálezu) ošetrojúca lekárka skonštatovala klinickú symptomatiku: „Vedomie lucídne. Orientácia vo všetkých modalitách správna. Psychomorfológia primeraná. Emotivita priliehavá, afektivita labilná, lakrimozita. Zvýšená intrapsychická tenzia, anxieta, somatovegetatívne prejavy úzkosti. Nálada úzkostná, stresové faktory, anamn. pred napadnutím šéfom 10.1.2025 eutýmna. Myslenie v tempe primerané, koherentné, centrované na akt. Prežívanie, akútne stresové faktory (verb. a brachiálna agresivita voči pac. zo strany vedúceho pracovníka), bez zjavných bludných obsahov, bez suicid. myšlienok. Vnímanie intaktné. Správanie v kontexte vyš. priliehavé, anamn. mobing, agresívne správanie, vyhrážky zo strany šéfa, vtedy stresové správanie pacientky so zvýšenou anxiétou, so somatovegetatívnymi prejavmi prevažne neurologického charakteru. Osobnosť alterovaná v emotivite, myslení, správaní.“ Z lekárskej správy ošetrojúcej psychiatricky jednoznačne vyplýva, že správanie žalovaného 1/ spôsobilo žalobkyne škodu na zdraví, konkrétne stresovú poruchu, úzkostné stavy so somatickými prejavmi, v dôsledku jej predchádzajúceho zranenia, po ktorom má implantovaných niekoľko titánových krčných stavcov. Ošetrojúci psychiater zároveň predpísal žalobkyne antipsychotikum – NEUROL 0,25 (obsahujúci účinnú látku alprazolam), ktorý sa používa pri liečbe prejavov úzkostí, ktoré sú závažné, obmedzujúce alebo predstavujú pre pacienta extrémnu záťaž.

Od 23. januára 2025 je žalobkyňa práceneschopná. Dňa 13. februára 2025 doručila žalobkyňa do podateľne MZV sťažnosť na žalovaného 1/, v ktorej opísala správanie žalovaného 1/, ktoré ďaleko prekračuje medze etického správania vedúceho štátneho zamestnanca a zároveň napĺňa pojmové znaky bossingu. Sťažnosť žalobkyne bola vyriešená GTSÚ až 20. mája 2025, listom č. 030943/2025-KAGT. V oznámení GTSÚ konštatovala, že „záverom k obsahu celej sťažnosti súhrnne uvádzam, že s poukázaním na zákonnú úpravu citovaných k jednotlivým bodom Vašej sťažnosti, rozhodovaciu prax súdov, ako aj doktrínu teórie tzv. obrátenej dôkaznej povinnosti, nie je možné v obsahu Vašej sťažnosti označiť také skutočnosti, z ktorých by bolo možné odvodiť, že došlo voči Vašej osobe k priamej či nepriamej diskriminácii.“ Sťažnosť žalobkyne tak bola žalovaným 2/ vyhodnotená ako neopodstatnená. S uvedeným záverom GTSÚ sa žalobkyňa vak nestotožňuje, nakoľko namieta záver GTSÚ, že tvrdenia žalobkyne sú nepreukázateľné. Komisia zriadená GTSÚ nemala snahu zistiť skutkový stav dôkladne, no uspokojila sa s vyjadrením žalovaného 1/, proti ktorému sťažnosť smerovala a o objektivite ktorého z toho dôvodu existujú vážne pochybnosti. Nevhodnosť správania žalovaného 1/ pritom potvrdzuje aj sám žalovaný 1/. Dňa 4. februára 2025 sa uskutočnila porada OPVB, na ktorej sa zúčastnil aj generálny riaditeľ SIKT. Z danej porady existuje aj písomný záznam spísaný H. I., z ktorého vyplýva, že žalovaný 1/ si uvedomil svoje zlyhanie a potvrdil svoje neprijateľné správanie vo vzťahu k žalobkyňi. Ku dňu podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je žalobkyňa naďalej práceneschopná v dôsledku kontinuálneho stresu, ktorý jej spôsobil žalovaný 1/ svojim nepríjemným a neetickým správaním. Práceneschopnosť žalobkyne už trvá takmer 6 mesiacov, pričom podľa prognóz jej ošetrovujúcich lekárov je pravdepodobné, že v najbližších týždňoch bude schopná ukončiť práceneschopnosť a vrátiť sa do zamestnania. Žalobkyňa si však momentálne nevie predstaviť, ako by zvládla návrat do zamestnania, v ktorom by bola kontinuálne pod stresom z možného verbálneho ataku žalovaného 1/, pričom chrániť svoje subjektívne práva sa rozhodla podaním tohto návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

4. K okolnostiam týkajúcim sa diskriminácie z dôvodu zdravotného stavu, žalobkyňa v návrhu uviedla nasledovné. Žalobkyňa je osobou ťažko zdravotne postihnutou, o čom majú žalovaní vedomosť a evidujú ju ako zamestnanca so zdravotným postihnutím. Žalobkyňi bolo na základe jej žiadosti dňa 4. júla 2017 pridelené parkovacie miesto XX v objekte MZV. Išlo o parkovacie miesto zohľadňujúce zdravotný stav žalobkyne, keďže bolo čo najbližšie vchodu do budovy a umožňuje žalobkyňi bezproblémový príchod k parkovaciemu miestu, fyzicky bezproblémový nástup/výstup z auta, je kryté pred nepriaznivými poveternostnými podmienkami, eliminujú možnosť pošmyknutia sa a ďalšieho poškodenia zdravia žalobkyne. Uvedené parkovacie miesto bolo žalobkyňi pridelené GTSÚ a nezaráta sa do počtu parkovacích miest priradených SIKT. Dňa 2. mája 2025 o 16:54 hod. bol žalobkyňi doručený email od M. A. so žiadosťou o vrátenie parkovacích kariet od prideleného parkovacieho miesta XX, pričom toto parkovacie miesto malo byť prerozdelené iným zamestnancom SIKT. Parkovacie miesto žalobkyne malo byť pridelené A. L.. Dňa 2. mája 2025 o 18:07 kontaktoval žalobkyňu s rovnakou požiadavkou aj žalovaný 1/. Uviedol, že v termíne od 5. mája 2025 bude na parkovacom mieste parkovať iný zamestnanec SIKT. Zároveň uviedol, že žalobkyňi odporúča požiadať GTSÚ o umožnenie parkovania v objekte MZV na mieste vyhradenom pre osoby s obmedzenou schopnosťou pohybu. Uvedenú požiadavku vníma žalobkyňa za diskriminačnú, a to z dôvodu, že žalobkyňa má riadne pridelené miesto určené pre osoby so zdravotným postihnutím, ktoré jej bolo pridelené v roku 2017 GTSÚ. Neexistuje preto dôvod, pre ktorý by mala teraz vrátiť takto pridelené parkovacie miesto a opätovne o pridelenie daného parkovacieho miesta žiadať GTSÚ. Uvedený postup má zapríčiniť zbytočnú administratívnu záťaž pre žalobkyňu, vyžaduje od nej vyplnenie ďalšej žiadosti (ktorú už raz vyplnila) a predloženie dokumentov, ktoré má MZV k dispozícii. Uvedená požiadavka žalovaného 1/ zároveň sťažuje prístup žalobkyne do zamestnania, keďže nie je pravdepodobné, že by GTSÚ pridělila žalobkyňi nové parkovacie miesto pred jej nástupom do zamestnania. Žalobkyňa je však odkázaná na využívanie osobného motorového vozidla na cestu do práce. Žalobkyňa zároveň uvádza, že pokyn žalovaného 1/ na vrátenie parkovacích kariet k miestu XX a zároveň počas práceneschopnosti podávať úradnou cestou žiadosť na pridelenie parkovacieho miesta nabáda žalobkyňu na porušenie liečebného režimu v rámci jej práceneschopnosti, čo je neprijateľné. Pokyn žalovaného 1/ teda vníma ako diskriminačný, zapríčinený osobnou animozitou žalovaného 1/ voči žalobkyňi a zneužívajúci jej postavenie ako osoby ťažko zdravotne postihnutej. Dňa 5. mája 2025 zaslala žalobkyňa email GTSÚ, v ktorom žiadala o informáciu, či GTSÚ vydal rozhodnutie o odobratí parkovacieho miesta žalobkyne. Na tejto email však GTSÚ nereagovala.

5. Na základe vyššie uvedených dôvodov sa žalobkyňa domáha, aby bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým bude žalovanému 1/ uložené, aby sa na vzdialenosť kratšiu ako 5 metrov nepribližoval k žalobkyňi, keďže jej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jeho konaním ohrozená.

Uvedené neodkladné opatrenie zabezpečí, že situácia, kedy žalovaný 1/ na žalobkyňu v zatvorenej kancelárii alebo v iných priestoroch bezdôvodne brachiálne kričal, sa nebude opakovať. Vzdialenosť 5 metrov sa javí ako adekvátne aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný 1/ je nadriadený žalobkyňi. Istý obmedzený kontakt medzi žalovaným 1/ a žalobkyňou tak bude môcť prebiehať. Neodkladné opatrenie výlučne zabezpečí, aby žalovaný 1/ nemohol žalobkyňu verbálne (prípadne fyzicky) napadnúť v jeho kancelárii a pre žalovaného 1/ to nebude nepredstavovať nijaké obmedzenie, pokiaľ by sa rozhodol žalobkyňu nemolestovať svojim afektívnym konaním. Žalovaný 2/ ako služobný úrad žalovaného 1/ je spôsobilý napomôcť k uplatňovaniu potenciálneho neodkladného opatrenia, a z toho dôvodu sa žalobkyňa domáha nariadenia neodkladného opatrenia spočívajúceho v zabezpečení uplatňovania obmedzenia priblíženia sa k žalobkyňi, pričom poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. augusta 2021 vo veci sp. zn. 1Co/8/2021. Žalobkyňa sa v dohľadnej dobe vráti do zamestnania (ukončí svoju práceneschopnosť), pričom len samotné pomyslenie na potenciálne napadnutie zo strany žalovaného 1/ jej spôsobuje psychickú nepohodu a stres. Je tak v záujme žalobkyne, ale aj MZV, aby bolo navrhované neodkladné opatrenie nariadené. Návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia sa žalobkyňa ďalej domáha uloženia povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa vykonávania krokov smerujúcich k odobratiu parkovacieho miesta žalobkyňi, keďže žalobkyňa je na dané parkovacie miesto odkázaná a inak sa nevie dostať do zamestnania, pričom ani v tejto časti nariadením neodkladného opatrenia nedôjde k zhoršeniu situácie žalovaného 2/ a nevzniknú mu žiadne ďalšie povinnosti alebo obmedzenia. Žalobkyňa uviedla, že na základe ustanovení Antidiskriminačného zákona je možné konštatovať, že postup žalovaného 2/ predstavuje nepriamu diskrimináciu vo vzťahu k žalobkyňi, ako osobe so zdravotným postihnutím, keďže so žalobkyňou zaobchádza rovnako, ako s osobou, ktorá nie je zdravotne postihnutá. Podľa žalobkyne, parkovacie miesto, ktoré jej bolo pridelené GTSÚ, plánujú žalovaní prideliť inému zamestnancovi SIKT, ktorý však nie je zdravotne postihnutý, a to napriek tomu, že riadne parkovacie miesta patriace SIKT už sú obsadené inými zamestnancami. Z uvedeného je teda zrejmé, že žalovaný 2/ postupuje diskriminačne, pričom vhodným prostriedkom právnej ochrany je práve požadované neodkladné opatrenie.

6. Vo vzťahu k potrebe bezodkladnej potreby úpravy pomerov žalobkyňa v návrhu uviedla, že je presvedčená, že existencia tejto potreby je v tejto veci osvedčená a zrejmá už zo samotného opisu rozhodujúcich skutkových okolností. Žalovaný 1/ spôsobil svojim konaním žalobkyňi akútnu stresovú reakciu, pričom v dôsledku tohto stavu je vyše 5 mesiacov práceneschopná. Začiatkom júla 2025 absolvovala žalobkyňa kontrolu u svojho ošetrojúceho lekára, ktorý konštatoval, že v horizonte mesiaca sa bude môcť vrátiť do zamestnania. Všeobecná lekárnica žalobkyne na poslednej kontrole uviedla, že predpokladaný dátum skončenia práceneschopnosti je 6. augusta 2025. Potreba bezodkladnej úpravy pomerov vyplýva aj z potreby ochrániť žalobkyňu pred ďalšími útokmi žalovaného 1/ voči nej. Hrozba týchto útokov sa materializuje v deň opätovného nástupu žalobkyne do zamestnania v priebehu augusta 2025, čím je nad mieru akýchkoľvek rozumných pochybností preukázaná potreba nutnosti nariadenia neodkladného opatrenia z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov. Z rovnakých dôvodov je splnená podmienka bezodkladnej potreby úpravy pomerov aj vo vzťahu k žalovanému 2/, keďže odo dňa opätovného nástupu do zamestnania bude žalobkyňa potrebovať parkovacie miesto, na ktoré má nárok a ktoré má od roku 2017 aj pridelené a ktoré riadne užíva.

7. Žalobkyňa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia priložila nasledovné listinné dôkazy: Dohoda o zmene pracovných podmienok č. 084480/2024 zo dňa 31. mája 2024, organizačná štruktúra MZV, email od žalobkyne adresovaný žalovanému 1/ zo dňa 5. júna 2024, záznam zo stretnutia OPVB a ÚOÚČ spísaný žalovaným 1/, emailová komunikácia medzi žalobkyňou a GTSÚ, emailová komunikácia medzi žalobkyňou a E. C., emailová pozvánka na stretnutie, lekárska správa zo dňa 23. januára 2025, Potvrdenie o práceneschopnosti, sťažnosť žalobkyne na vedúceho zamestnanca (žalovaného 1/), oznámenie GTSÚ (Oznámenia výsledku posúdenia sťažnosti), záznam z porady zo dňa 4. februára 2025, preukaz fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, parkovací preukaz pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím, mail od M. A., mail od žalovaného 1/, mail adresovaný GTSÚ a rozpis parkovacích miest na MZV (Evidencia parkovania súkromných MV v objekte MZVEZ SR).

8. O návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol tunajší súd uznesením zo dňa 15.07.2025 tak, že návrh zamietol, pričom žalobkyňa proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie. V odvolacom konaní sa k odvolaniu, ale aj k návrhu žalobkyne vyjadril žalovaný 1/ podaním zo dňa 21.10.2025, v ktorom uviedol nasledovné. Od 01.08.2025 už nie je personálne zaradený na SOKT a ani na OPVB, takže už nie je v pozícii nadriadeného žalobkyne. Jeho správanie voči kolegom na OPVB,

na SIKT a na celom MZVEZ SR bolo vždy korektné a nekonfliktné. Najmä s poukazom na skutočnosť, že úlohy, ktoré realizuje OPVB v oblasti personálnej bezpečnosti, fyzickej a objektívnej bezpečnosti vychádzajú zo zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a z príslušných vyhlášok. Nie je možné zamestnancov OPVB nahraďiť zo dňa na deň, bez príslušného odborného zaškolenia a dostatočnej odbornej praxe. Z podstaty podania žalobkyne, ako aj z predchádzajúceho podania sťažnosti na neho, ktorá smerovala k GTSU MZVEZ SR je možné identifikovať niekoľko konkrétnych udalostí, ktoré žalobkyňa uviedla. K ňou uvedenej diskriminácii a šikane z jeho strany žalovaný 1/uviedol, že p. A. a žalobkyňu, ktorí mali prístup k vzdialenej správe CCTV rozhodnutím z pozície priameho nadriadeného zmenil miesto prístupu do kamerového systému MZVEZ SR tak, aby mali k nemu prístup iba z dohľadového centra, a nie priamo „od stola“ v ich kancelárii, avšak ku kamerovému systému MZVEZ SR stále mali obaja prístup, len v inej miestnosti. Žalobkyňa sa nepozdával dôvodom, p. Mráz argumenty nespochybnil. Všetky argumenty, prečo tento pokyn žalovaný 1/ vydal, boli smerované voči obom kolegom, takže nemohlo dôjsť k diskriminácii iba jednej osoby. Účelom bolo vyvrátiť možné tvrdenia z iných útvarov MZVEZ SR, že systematicky sledujú cez kameový systém ich pohyb po objekte. On sám s prístupom nedisponoval. Po vzájomnej dohode s žalobkyňou a s jej aktívnym prístupom upravil režim odstupovania previerok občanov SR na Úrad ochrany ústavných činiteľov a diplomatických misií MV SR, avšak už po 7 mesiacoch vo svojej sťažnosti a následne v predmetnom podaní na súd žalobkyňa namietala (počas tohto obdobia plnila úlohy presne podľa dohodnutých podmienok) formu, ktorou jej túto úlohu komunikoval. Hlavným a jediným dôvodom procesnej zmeny bolo, že vychádzal z jeho predchádzajúcej odbornej praxe, keďže disponuje dostatočnými znalosťami a skúsenosťami, ktoré ho oprávňujú k tomu, aby takto postupoval. Procesná zmena bola smerovaná výlučne k tomu, aby boli ochránení pred možnými otázkami na legálnosť zvolených postupov obaja, žalobkyňa aj on, ako jej nadriadený. Ďalej uviedol, že požiadal žalobkyňu, aby si kopírovala tlačila pracovné materiály na multifunkčnom zariadení, ktoré má hneď za dvermi svojej kancelárie, a nie o 50 m vzdialenejšom zariadení, čo podľa neho pre osobu so zdravotným postihnutím nemožno považovať za šikanózne. Ráznym hlasom, avšak nie urážlivou, ponižujúcou ani dehonestujúcou formou žalobkyňu za prítomnosti p. A., ktorý bol predchádzajúci deň prítomný rokovania s p. F. (za čo sa jej viackrát 15.01.2025 na stretnutí u GR SIKT ospravedlnil) upozornil (bez zjavného prejavu formy šikanózneho správania, urážok, ponižovania, brachiálnych prejavov), aby nerozhodovala a nekomunikovala výsledky práce OPVB s iným zamestnancom SIKT vo forme stanoviska za OPVB a nechala to na neho, ako na vedúceho zamestnanca. Od 01.06.2024 ju na takéto individuálne formy rozhodovania sa, bez predchádzajúcej konzultácie s ním, niekoľkokrát slušne upozornil, aby takto nepostupovala, že si to ako jej nadriadený nepraje. Žalobkyňa sa dostatočne vhodnou formou (podľa jej názoru) v jeho kancelárii neospravedlnil za jeho „nevhodné“ správanie z 08.01.2025, preto účelovo vyeskalovala banálny konflikt a sťažovala sa na neho u GR SIKT, sama si však nepriznala, že pochybila v predmetnej veci. So žalobkyňou od 10.01.2025 nekomunikoval, okrem bežného pozdravu na chodbe alebo v kuchynke, pretože nebola ochotná dodržiavať ani elementárnu slušnosť, a keď ju na chodbe pozdravil, ani mu neodpovedala na pozdrav. Medzi 10.01.2025 a 23.01.2025 sa niekoľkokrát osobne stretli v kuchynke alebo na chodbe pred kanceláriou a nejavila známky strachu, skôr prejavy ignorancie, či urazenosti voči nemu. Od 01.06.2024 sa žalobkyňa podľa neho nevedela zmieriť so situáciou, že jej bol nadriadený. Nerešpektovala ho ako nadriadeného, systematicky mu odovzdávala informácie o plnení úloh, ktoré vznikli z bežných operatívnych pracovných povinností OPVB formulkou „Jožka, p. A. som už informovala, tak len aby si vedel, že to bude takto...“. V medziobdobí medzi jednotlivými vyššie uvedenými udalosťami však bolo po pracovnej aj vzťahovej stránke všetko v poriadku. V lete 2024 spolu riešili aj možnosť zamestnania jej syna na OPVB, v novembri 2024 dostal od nej aj darček, riešili spoločne aj rozlúčkové stretnutie s kolegom a na tomto stretnutí vedľa seba sedeli a normálne sa bavili. Žalobkyňa o dva mesiace vo svojej sťažnosti uviedla, že bol voči nej dlhodobou agresívny a pravidelne ju šikanoval, avšak nikdy sa na to nesťažovala. Nikdy sa mu pritom nestalo, že by voči nejakej osobe prejavil takéto správanie. Aj keď žalobkyňa niekedy pracovne pochybila, nikdy nebol voči nej agresívny a ani voči nej nepoužil brachiálne útoky, a to napriek tomu, že to považoval za účelové klamanie zo strany žalobkyne. Komunikácia so žalobkyňou, ako aj jeho záujem pomôcť synovi v kariérnom raste, je podľa žalovaného 1/ v príkrom protiklade k tomu, čo tvrdí žalobkyňa. Pokiaľ ide o jeho prístup do kancelárie kolegov z OPVB, tento má z dôvodu, aby ich vedel zastúpiť aj v prípade ich neprítomnosti. Dôvodom na tento vstup do kancelárie jeho podriadených, a nie z dôvodu, aby sa im prehrabával v osobných veciach, ako sa snaží žalobkyňa naznačiť. Nešlo ani o novinku, ktorú by bol on inicioval, i predchádzajúci vedúci oddelenia p. A. disponoval prístupom do všetkých kancelárií svojich podriadených, a vtedy to nikto nenamietal. Jeho prístup do všetkých kancelárií podriadených od 01.06.2024 pritom iniciatívne navrhoval p. D., ktorý to s ním komunikoval a konštatoval, že všetci predchádzajúci vedúci oddelení mali prístup do

kancelárií podriadených. Žalobkyni žiadny pohyb po chodbe MZVEZ SR ani po SIKT neobmedzil, nikdy ju nenapomenul z nedodržiavania takto vydaného pokynu, a to verbálne ani písomne. Žalobkyňa nebola obmedzená na jej základných ľudských právach a ani to nemalo nič spoločné s jej zdravotným znevýhodnením alebo s tým, že je žena, iba prehnane a neadekvátne reagovala na pokyn nadriadeného a prekrútila si ho na osobný útok voči nemu. Označil za nepravdivé tvrdenia žalobkyne, že mal na ňu kričať. Z obsahu podania žalobkyne na súd je podľa neho možné konštatovať, že ak dal na oddelení akýkoľvek pokyn na plnenie úlohy, ktorý sa žalobkyni nepáčil, a čo i len okrajovo sa týkalo jej výkonu práce, považovala to za šikanózne správanie zo strany nadriadeného. Priebeh, ktorým sa žalobkyňa snažila vo svojej sťažnosti dehumanizovať jeho osobu, je podľa neho iba účelové manipulovanie s realitou a pokus hrubo jeho a iných jeho nadriadených a MZVEZ SR pošpiniť. Považuje za bežnú súčasť riadiacej činnosti, keď k nemu do kancelárie príde kolega, ktorý s ním chce riešiť pracovné problémy, vždy ho vypočuje, ak práve nerobí inú dôležitú úlohu. Žalobkyňa mu denne telefonovala aj 10-krát kvôli rôznym triviálnym pracovným problémom. Do jeho kancelárie prišla za deň aj 5-krát, aby mu oznámila nepodstatnú informáciu, ktorú mu mohla zaslať e-mailom alebo ho osobne informovať sumárne raz za deň. Tiež si mohol toto jej konanie subjektívne vyhodnotiť ako formu šikanózneho konania voči jeho osobe. Málokedy našiel žalobkyňu na svojom pracovisku, neustále bola mimo kancelárie, kam chodila, mu nikdy neoznamovala. Žalobkyňou predložený návrh na nariadenie neodkladného opatrenia je podľa jeho vnútorného presvedčenia iba spleť osobných urážok s priamymi útokmi na jeho osobu s poukazom na jeho efektívne správanie. ňou uvedené spochybnil, pretože do 08.01.2025 a ani po tomto dátume ho nikto na MZVEZ SR nepočul, že by čo i len zvýšil hlas na kolegu. Nepravdivé informácie, ktoré žalobkyňa uviedla vo svojej sťažnosti, iba akcentujú vágnosť jej tvrdení, ktoré smerujú výlučne k jeho osobnej diskreditácii a k poškodzovaniu jeho dobrého mena. Žalobkyňa nepredložila žiadnu formálnu, či neformálnu sťažnosť voči jeho správaniu alebo jeho pochybeniam jeho priamemu nadriadenému. Jednoznačne nepreukázala jeho úmyselné a vedomé konanie smerujúce k tomu, že by bolo v jeho záujme diskriminovať, či šikanovať žalobkyňu a už vôbec z dôvodu, že je žena alebo zdravotne postihnutá osoba. Podľa neho sa žalobkyňa len nedokázala stotožniť so skutočnosťou, že sa stal vedúcim oddelenia. Nedokáže akceptovať autoritu a nadriadených, čo je možné preukázať aj samotným podaním sťažnosti na jeho osobu z 13.02.2025. Formálne sa žalobkyňa mala v zmysle interných predpisov a platných zákonných úprav sťažovať u jeho priameho nadriadeného a následne by sťažnosť mala byť v odvolacom konaní u vyššieho nadriadeného. Žalobkyňa však hneď bez informovania jeho priameho nadriadeného podala sťažnosť k rukám GTSÚ. Konštatoval tiež, že žalobkyňa dobrovoľne súhlasila s tým, že sa zmení náročnosť jej pracovných úloh, ktorými bude poverovaná od 01.06.2024. Na jej požiadanie a jeho odporúčenie GR SIKT súhlasil so zvýšením platovej triedy žalobkyne, prvýkrát za posledných 15 rokov, čo bola jej platová trieda zvýšená. Avšak ani po polroku sa žalobkyňa nevedela zmieriť s tým, že jej nebude dávať jednoduché úlohy, ktoré plnila, keď mala nižšiu platovú triedu a ktoré riešila do 01.06.2024. Podľa jeho názoru chcela pokračovať v plnení úloh tak, ako bola zvyknutá, len s vyšším finančným ohodnotením.

9. V odvolacom konaní sa k návrhu vyjadril aj žalovaný 2/ podaním zo dňa 17.10.2025, v ktorom uviedol nasledovné. Zdravé medziľudské vzťahy na svojich pracoviskách vníma ako nevyhnutné pre jeho riadny chod a plnenie zákonom daných právomocí. Aj z návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia a jeho príloh má za nesporné, že zo svojej pozície ako zamestnávateľa vyvinul maximálne úsilie pre riešenie medziľudských pracovných vzťahov medzi žalobkyňou a žalovaným 1/, ktoré bolo možné od neho rozumne očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti tohto prípadu. Na účel dôkladného posúdenia sťažnosti doručenej mu žalobkyňou zriadil komisiu, ktorá sa dôkladne zaoberala celým obsahom sťažnosti žalobkyne z 13.02.2025. V tejto súvislosti komisia zdefinovala dva okruhy skutočností, uvádzaných v sťažnosti, a to 1/ diskrimináciu vo vzťahu k žalobkyni (nerovnaké zaobchádzanie, šikanózne správanie a bossing zo strany žalovaného 1/ ako vedúceho oddelenia) a 2/ porušenie Etického kódexu štátneho zamestnanca zo strany žalovaného 1/. Listom zo dňa 20.05.2025 oznámil žalobkyni výsledok posúdenia jej sťažnosti, pričom v tomto oznámení sa vyjadril ku všetkým tvrdeniam uvádzaným žalobkyňou a vyslovil záver, že jej sťažnosť bude vyhodnotená ako neopodstatnená. Predmetné oznámenie je súčasťou súdneho spisu. So zreteľom na vytváranie priaznivého prostredia a atmosféry na jeho pracoviskách, ktorého základom sú dobré medziľudské vzťahy a konštruktívna spolupráca medzi zamestnancami, vyvinul maximálne úsilie za účelom zistenia skutočného stavu veci a hľadania príčin napätého pracovného vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ za účelom vykonania nápravy. Nad rámec odôvodnenia napadnutého uznesenia mal za to, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia je v jeho podmienkach nevykonateľný a nerealizovateľný. Nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby v každodennej realite pracovného

života v rámci jedného objektu zabezpečil osobitný vstup, či zabezpečil spoločné priestory ako jedáleň, chodby či iné spoločné priestory tak, aby oddeľovali žalobkyňu a žalovaného 1/ na vzdialenosť väčšiu ako 5 metrov alebo aby akokoľvek inak vykonával dohľad nad plnením takejto povinnosti. Odhliadnuc od vyššie uvedeného, ako aj s poukázaním na výsledok prešetrenia sťažnosti žalobkyne v prípade žalovaného 1/ došlo k zmene jeho štátnozamestnaneckého pomeru, v dôsledku ktorej žalovaný 1/ vykonáva štátnu službu na štátnozamestnaneckom mieste, ktoré je organizačne začlenené na inom organizačnom útvaru než je ten, na ktorom je zaradená na výkon práce vo verejnom záujme žalobkyňa. Žalovaný 1/ v súčasnosti vykonáva štátnu službu na úseku osobný úrad, pričom žalobkyňa je zaradená na výkon práce vo verejnom záujme na sekcii informačných a komunikačných technológií, odbor personálnej a vnútornej bezpečnosti. Z vyššie uvedených dôvodov považoval žalovaný 2/ nariadenie neodkladného opatrenia za nedôvodné. V súvislosti so skutkovými okolnosťami uvedenými v druhej časti návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, pre ktoré sa žalobkyňa domnieva, že malo dôjsť k jej diskriminácii z dôvodu jej zdravotného stavu, keď bola v čase jej dočasnej práceneschopnosti požiadaná o vrátenie parkovacích kariet k parkovaciemu miestu XX v jeho objekte, žalovaný 2/ uviedol, že nijakým spôsobom nespochybňuje potrebu zohľadňovať osobitnú situáciu svojich zamestnancov, ktorí sú z dôvodu ich pretrvávajúceho nepriaznivého zdravotného stavu osobami so zdravotným postihnutím a ako takí sú odkázaní na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Výzvu na vrátenie parkovacích kariet k parkovaciemu miestu XX považoval za opatrenie dočasného a operatívneho charakteru s cieľom poskytnúť možnosť parkovania v jeho areáli aj ďalšími jeho zamestnancami podľa rozhodnutia zamestnávateľa, a to v čase trvania dlhodobej práceneschopnosti žalobkyne. O tom, že žalobkyňa bude po ukončení jej pracovnej neschopnosti pridelené z jeho strany iné parkovacie miesto po doložení aktuálneho rozhodnutia príslušného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny SR, z ktorého vyplýva odkázanosť žalobkyne na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, má žalobkyňa vedomosť, nakoľko jej uvedená skutočnosť bola ním oznámená prostredníctvom elektronickej pošty, daný email pripojil ako dôkaz. V nadväznosti na uvedené nie je mu zrejmé, kam smeruje žiadosť žalobkyne o nariadenie neodkladného opatrenia vo vzťahu k „úkonom“ týkajúcim sa parkovacieho miesta, keďže bola preukázateľne informovaná o tom, že jej bude pridelené iné parkovacie miesto. O tejto skutočnosti bola žalobkyňa informovaná v máji 2025, t. j. o tejto skutočnosti mala preukázateľne vedomosť už v čase, kedy podávala na súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia.

10. O odvolaní žalobkyne rozhodol odvolací súd tak, že rozhodnutie zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu na ďalšie rozhodnutie. Tunajší súd poukazuje, že aj keď ide o zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ten vo svojom rozhodnutí nevyslovil žiadny právny názor, ktorým by bol tunajší súd pri opätovnom rozhodovaní o návrhu žalobkyne viazaný.

11. Po rozhodnutí odvolacieho súdu zaslala žalobkyňa tunajšiemu súdu doplňujúce vyjadrenie zo dňa 08.12.2025, v ktorom uviedla, že trvá na nariadení neodkladného opatrenia, nakoľko má za to, že naďalej trvajú aj dôvody, pre ktoré sa tohto nariadenia domáhala. Zhrnula, že od januára 2025 doposiaľ je práceneschopná v dôsledku verbálneho útoku zo strany žalovaného 1/, pričom momentálne sa javí ako pravdepodobný jej návrat do práce v januári 2026. Táto skutočnosť podporuje záver o potrebe bezodkladnej úpravy pomerov, keďže hrozba opakujúcich sa útokov na žalobkyňu zo strany žalovaného 1/ sa môže materializovať ihneď po jej návrate do práce. Na tom nič nemení ani údajný presun žalovaného 1/ zo sekcie informačných a komunikačných technológií na sekciiu osobný úrad. Samotná skutočnosť, že žalovaný 1/ už nie je priamym nadriadeným žalobkyne, nespôsobuje nepotrebnosť nariadenia neodkladného opatrenia. V skutočnosti tento fakt len potvrdzuje tvrdenia žalobkyne o pretrvávajúcich konfliktoch medzi žalovaným 1/ a jeho podriadenými, prípadne kolegami. Zároveň táto skutočnosť spôsobuje zníženie praktických komplikácií s výkonom neodkladného opatrenia. Keďže žalovaný 1/ už nie je nadriadeným žalobkyne, nariadené neodkladné opatrenie by chránilo žalobkyňu pred opakovanými útokmi zo strany žalovaného 1/ bez súčasného obmedzenia žalovaného 1/ nad prípustnú mieru. Žalobkyňa uviedla, že k útokom nedochádzalo výlučne z dôvodu, že žalovaný 1/ bol jej priamym nadriadeným, preto by sa tieto útoky mohli opakovať aj po návrate žalobkyne do práce po ukončení jej práceneschopnosti. K časti návrhu, ktorý sa vzťahuje k parkovaciemu miestu žalobkyňa zhrnula, že žalovaný 2/ v žiadnom smere nespochybnil nárok žalobkyne na parkovacie miesto, na ktorý má ako ťažko zdravotne postihnutá osoba nárok a bolo jej pridelené po tom, ako oznámila zamestnávateľovi (žalovanému 2), že je evidovaná ako ťažko zdravotne postihnutá osoba. Žalobkyňa odmietla tvrdenia žalovaného 2/ o tom, že výzvu na vrátenie parkovacej karty považoval za opatrenie dočasného a operatívneho charakteru. Aj sám žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení tvrdí, že

po návrate žalobkyne do práce bude od nej požadovať doloženie aktuálneho rozhodnutia príslušného Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, z ktorého bude vyplývať odkázanosť žalobkyne na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Túto požiadavku, v prípade, ak by bola vznesená, považuje žalobkyňa za potvrdenie diskriminačného a šikanózneho postupu voči jej osobe zo strany žalovaného 2/, keďže žalovaný 2/ už v súčasnosti disponuje rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny. Na situácii žalobkyne sa nič nezmenilo a dôvody, pre ktoré jej úrad priznal postavenie osoby odkázanej na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom naďalej pretrvávajú. Žalobkyňa dodala, že žalovaný 1/ (v postavení vedúceho OPVB) a generálny riaditeľ SIKT dali policajtom ÚOÚČaDM MV SR v objekte žalovaného 2/ zákaz vpustiť žalobkyňu do objektu MZV SR. Žalobkyňa sa teda po skončení svojej práceneschopnosti nebude mať ako dostať do práce, keďže jej nadriadení zakázali autu žalobkyne vjazd do objektu žalovaného 2/ (teda do miesta výkonu práce žalobkyne).

12. Zo skutkových tvrdení a predložených dôkazov súd zistil nasledovný skutkový stav. Žalobkyňa je zamestnankyňou žalovaného 2/, vykonáva prácu vo verejnom záujme na pracovnej pozícii referent oddelenia personálnej a vnútornej bezpečnosti sekcie informačných a komunikačných technológií (zistené najmä z Dohody o zmene pracovných podmienok zo dňa 31.05.2024), teda žalovaný 2/ je zamestnávateľom žalobkyne. Žalovaný 1/ bol v čase podania návrhu vedúcim oddelenia personálnej a vnútornej bezpečnosti sekcie informačných a komunikačných technológií, teda nadriadeným žalobkyne (nesporné tvrdenie žalobkyne a žalovaného 1/), pričom táto skutočnosť sa po podaní návrhu zmenila, keď bol žalovaný 1/ preložený na iné oddelenie žalovaného 2/ (nesporné tvrdenie žalobkyne a žalovaného 1/). Žalovaný 1/ tak už nie je priamym nadriadeným žalobkyne. Súd má ďalej za osvedčené, že žalobkyňa je toho času práceneschopná, pričom jej práceneschopnosť trvá nepretržite od 24.01.2025 (zistené najmä z odpisu potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti). V období od júna 2024 do práceneschopnosti žalobkyne došlo na pracovisku u žalovaného 2/ k niekoľkým interakciám a konfrontáciami medzi žalobkyňou a žalovaným 2/ (zistené najmä z tvrdení žalobkyne a žalovaného 1/, zo Sťažnosti na vedúceho zamestnanca a z Oznámenia výsledku posúdenia sťažnosti). Dňa 23.01.2025 bola žalobkyňa na pracovisko privolaná rýchla zdravotná pomoc, ktorá žalobkyňu odviezla do UN Bratislava, kde psychiatrička A. N. A. stanovila diagnózu žalobkyne ako akútnu stresovú reakciu, pričom v lekárskej správe uviedla, že táto diagnóza bola vyvolaná agresívnym správaním a vyhrážkami zo strany šéfa dňa 10.01.2025 (zistené z lekárskej správy zo dňa 23.01.2025). Žalobkyňa je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím (zistené z preukazu fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím vydaným na žalobkyňu), ktorá je zároveň osobou odkázanou na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom (zistené z parkovacieho preukazu pre fyzickú osobu so zdravotným postihnutím vydaného na žalobkyňu), pričom žalovaný 2/ oprávnil žalobkyňu v jeho objekte využívať parkovacie miesto s označením XX (zistené z Evidencie parkovania súkromných MV v objekte MZVEZ SR a z e-mailu od žalovaného 1/ zo dňa 02.05.2025). Dňa 13.02.2025 žalobkyňa podala žalovanému 2/ sťažnosť na žalovaného 1/ (zistené zo Sťažnosti na vedúceho zamestnanca), ktorá bola žalovaným 2/ vybavená listom zo dňa 20.05.2025, v ktorom žalovaný 2/ skonštatoval, že zo sťažnosti nezistil také skutočnosti, z ktorých by bolo možné odvodiť, že došlo zo strany žalovaného 1/ k priamej alebo nepriamej diskriminácii voči žalobkyne (zistené z Oznámenia výsledku posúdenia sťažnosti). E-mailom zo dňa 02.05.2025 žalovaný 1/ žalobkyne oznámil, že z dôvodu jej dlhodobej pracovnej neschopnosti bude od 05.05.2025 parkovacie miesto XX využívať iný zamestnanec žalovaného 2/ a zároveň žalobkyňu požiadal o vrátenie parkovacej karty (zistené z e-mailu žalovaného 1/ zo dňa 02.05.2025).

13. Podľa § 324 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“): „Pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.“

14. Podľa § 325 ods. 1 CSP: „Neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.“

15. Podľa § 328 ods. 1 CSP: „Ak súd nepostupoval podľa § 327, nariadi neodkladné opatrenie, ak sú splnené podmienky podľa § 325 ods. 1, inak návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne.“

16. Podľa § 329 ods. 2 CSP: „Pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.“

17. Na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie, a to okrem iného vtedy, ak je

potrebné bezodkladne upraviť pomery. Nariadenie neodkladného opatrenia je prípustné a opodstatnené vtedy, ak navrhovateľ tvrdí a osvedčí, že (i) existuje právny vzťah medzi stranami, ktorý (ii) vyžaduje bezodkladnú úpravu a (iii) osvedčí sa dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Pre nariadenie neodkladného opatrenia nie je potrebná taká miera dôkaznej istoty, ako pre vydanie rozhodnutia vo veci samej. Je však potrebné, aby boli aspoň v základnej miere osvedčené skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov, ako aj dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť bezodkladná ochrana. Dôkazné bremeno, resp. bremeno osvedčenia spočíva výlučne na navrhovateľovi neodkladného opatrenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie neodkladného opatrenia posudzuje súd len podľa obsahu návrhu a k nemu pripojených listín. Neodkladným opatrením by nemalo dochádzať k zásahu do práv nad nevyhnutnú mieru.

18. Súd posúdil návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z vyššie uvedených hľadísk a dospel k záveru, že návrh v celom rozsahu nie je dôvodný, a preto rozhodol o jeho zamietnutí.

19. Žalobkyňa sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia v prvom rade domáhala, aby súd uložil žalovanému 1/ nepribližovať sa k žalobkyni na vzdialenosť kratšiu ako 5 metrov. Vyhovenie takémuto návrhu by predstavovalo zásah do práv žalovaného 1/, ktorý by mal obmedzený pohyb a pôsobenie na pracovisku už len tým, že by sa musel preventívne zaujímať, kde sa môže žalobkyňa vyskytovať, aby sa vyhol kontaktu s ňou. Súd posúdil návrh žalobkyne a dospel k záveru, že žalobkyňa neosvedčila dôvodnosť a trvanie potreby bezodkladnej úpravy pomerov zásahom do práv žalovaného 1/ tak, ako sa domáhala svojim návrhom. Skutočnosť, že žalovaný 1/ už toho času nie je ani nadriadeným zamestnancom žalobkyne a bol preradený na iné oddelenie, prípadnú potrebu bezodkladnej úpravy pomerov medzi dotknutými stranami ešte viac oslabuje, nakoľko žalovaný 1/ už nebude môcť ukladať žalobkyni pracovné pokyny ako jemu podriadenej zamestnankyni a zároveň sa zminimalizovala šanca na ich vzájomný kontakt v súvislosti s plnením pracovných úloh. Žalobkyňa dôvodnosť svojho návrhu opiera najmä o niekoľko interakcií (resp. konfliktov) medzi ňou a žalovaným 1/, ku ktorým došlo na pracovisku žalovaného 2/. Dalo by sa zhrnúť, že ide o štyri také hlavné interakcie, a to: (a) riešenie prístupu ku kamerovému systému, (b) nezhoda v kuchynke v súvislosti s využívaním kopírky, (c) interakcia v kancelárii žalobkyne dňa 08.01.2025 a (d) interakcia v kancelárii žalovaného 1/ dňa 10.01.2025. Žalobkyňa v návrhu podala opis týchto udalostí, pričom správanie žalovaného 1/ voči nej opísala ako agresívne, diskriminačné a dokonca uviedla, že javí známky „brachiálnej agresivity“ a bossingu. Tým aj zdôvodňuje potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, pretože chce byť pred takýmito útokmi žalovaného 1/ chránená. V odvolacom konaní sa k návrhu žalobkyne vyjadril žalovaný 1/, ktorý podal svoj opis týchto udalostí. Vychádzajúc zo skutočností uvedených žalobkyňou v návrhu, komparáciou opisu udalostí podaných žalobkyňou a žalovaným 1/ a po zohľadnení predložených dôkazov, súd nevidí v správaní žalovaného 1/ voči žalobkyni prejavy zodpovedajúce brachiálnej agresivite, bossingu alebo diskriminácii. Okolnosti riešenia prístupu ku kamerovému systému (a) a nezhodu v kuchynke v súvislosti s využívaním kopírky (b) súd hodnotí ako nedorozumenie, resp. vzájomné nepochopenie medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ pri riešení bežných pracovných situácií, ktoré vyplynuli z plnenia pracovných úloh. Čo sa týka dvoch incidentov medzi žalobkyňou a žalovaným 1/, ku ktorým malo dôjsť najskôr v kancelárii žalobkyne dňa 08.01.2025 (c) a neskôr v kancelárii žalovaného 1/ dňa 10.01.2025 (d), súd nevyklučuje, že správanie žalovaného 1/ mohlo byť nevhodné (sám žalovaný 1/ uviedol, že sa za svoje správanie ospravedlnil), avšak súd má pochybnosť o tom, že správanie žalovaného 1/ dosahovalo takú intenzitu agresivity, ako opísala žalobkyňa v návrhu. Žalobkyňa agresivitu žalovaného 1/ v týchto dvoch situáciách nepreukázala, a to aj napriek tomu, že napríklad pri udalosti zo dňa 08.01.2025 mali byť prítomní aj iní kolegovia. Súd nepochybuje o tom, že strach, ktorý žalobkyňa pociťuje zo žalovaného 1/ je skutočný, avšak ide o subjektívne vnímanie žalobkyne, ktoré podľa názoru súdu nie je objektívne primerané správaniu žalovaného 1/, resp. k takému správaniu žalovaného 1/, ktorý súd skutkovo zistil. To, že žalobkyňa na žalovaného 1/ reaguje neprimerane citlivo (dalo by sa povedať až hystericky), samé o sebe nemôže odôvodňovať potrebu úpravy pomerov obmedzením práv žalovaného 1/. V tomto prípade súd nemá za preukázané, že silná emočná reakcia žalobkyne na žalovaného 1/ je vyvolaná správaním žalovaného 1/, a to vzhľadom na zhodnotenie skutkového stavu udalostí ku ktorým na pracovisku došlo. Navyše, žalobkyňa nepreukázala priamu príčinnú súvislosť medzi (agresívnym) správaním žalovaného 1/ dňa 10.01.2025 a jej hospitalizáciou rýchlou záchrannou službou dňa 23.01.2025 a na to nadväzujúcou pracovnou neschopnosťou, a to vzhľadom na časový odstup 13-tich dní medzi týmito dvoma udalosťami.

20. Žalobkyňa vyjadrením zo dňa 08.12.2025 deklarovala záujem ukončiť práceneschopnosť a vrátiť sa v mesiaci január 2026 naspäť do práce. Súd má za to, že žalobkyňa bude schopná ukončiť práceneschopnosť a vrátiť sa do práce, bez potreby úpravy vzťahu medzi ňou a žalovaným 1/ tak, ako sa domáhala týmto návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Časový odstup (bezmála) jedného roka od udalostí predchádzajúcich nástupu na PN, ako aj skutočnosť, že žalovaný 1/ už nie je nadriadeným žalobkyne, vzal súd s poukazom na § 329 ods. 2 CSP tiež do úvahy pri rozhodovaní o návrhu žalobkyne.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené sa súd ďalej nezaoberal dôvodmi pre vyhovieť návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v časti druhého návrhového petitu, ktorý smeroval voči žalovanému 2/, keďže súd neuložil žalovanému 1/ nepribližovať sa k žalobkyňi. Preto súd aj v tejto časti návrh žalobkyne zamietol a žalovanému 2/ neuložil povinnosť zabezpečiť výkon neodkladného opatrenia. Súd však považuje za potrebné poukázať, že návrhu by nebolo možné v časti druhého návrhového petitu vyhovieť ani v prípade, ak by súd uložil žalovanému 1/ nepribližovať sa k žalobkyňi, a to najmä s ohľadom na znenie tohto návrhového petitu. Od žalovaného 2/ by totiž nebolo spravodlivo možné požadovať, aby zabezpečoval výkon tohto opatrenia, keďže návrh smeruje na zabezpečenie výkonu bez priestorového obmedzenia – žalovaný 2/ by tak mal zabezpečovať jeho výkon napríklad aj mimo svojho pracoviska.

22. V časti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému 2/ zdržať sa vykonávania úkonov smerujúcich k odobratiu prístupu k parkovaciemu miestu XX v mieste výkonu práce žalobkyne, súd dospel k záveru, že návrh je aj v tejto časti potrebné zamietnuť. Žalobkyňa preukázala, že je osobou ťažko zdravotne postihnutou odkázanou na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. Preukázala aj skutočnosť, že žalovaný 2/ jej pridelil parkovacie miesto XX v mieste výkonu jej pracoviska. Žalobkyňa ďalej bez bližšieho zdôvodnenia tvrdí, že ako osoba so zdravotným postihnutím má na predmetné parkovacie miesto XX nárok, avšak súdu nie je zrejmé, z čoho tento nárok žalobkyňa vyvodzuje. Ak žalovaný 2/ disponuje obmedzeným množstvom parkovacích miest, je v jeho kompetencii rozhodnúť, ktorému zamestnancovi parkovacie miesto pridelí, za akých podmienok a tiež je v jeho právomoci rozhodnúť o prehodnotení už pridelených parkovacích miest. Samozrejme, zamestnávateľ nemôže pri pridelovaní parkovacích miest postupovať diskriminačne voči niektorým zamestnancom, avšak súd v tomto prípade nezistil diskriminačný postup žalovaného 2/, keď ten vzhľadom na dlhodobú pracovnú neschopnosť žalobkyne a s tým spojené nevyužívanie parkovacieho miesta, žalobkyňu požiadal o vrátenie parkovacej karty k tomuto miestu, aby ho mohol využívať iný zamestnanec.

23. V zmysle § 262 ods. 1 CSP súd o nároku na náhradu trov konania rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. V konaní mali plný úspech žalovaní, súd by im tak mal priznať nárok na náhradu trov konania, ale keďže žalovanému 1/ ani žalovanému 2/ v konaní žiadne trovy nevznikli, súd s poukazom na Čl. 17 CSP druhým výrokom tohto uznesenia rozhodol tak, že žalovaným nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Nebude tak potrebné, aby súd vydával samostatné uznesenie o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie (§ 357 písm. d) CSP), ktoré je možné podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.